

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA PILDEI SEMĂNĂTORULUI CURĂȚIA INIMII ÎNSEAMNĂ VEDERE DUHOVNICEASCĂ

**DUMINICA A 21-A
DUPĂ RUSALII**
(a Sfinților Părinți de la
Sinodul al VII-lea
Ecumenic)

SF. AP. FILIP, UNUL DINTRE
CEI 7 DIACONI;

SF. IER. TEOFAN
MĂRTURISITORUL,
EPISCOPUL NICEEI

Astăzi ne aflăm în Duminica a douăzeci și una după Rusalii, zi în care Evanghelia zilei de la Luca, capitolul opt, ne-a relatat Pilda Semănătorului, despre care se spune că este cea mai frumoasă pildă sau parabolă rostită de către Mântuitorul Iisus Hristos, având în vedere că tot Acesta a venit și cu interpretarea parabolei.

In atare situație, Mântuitorul ne apare ca Veșnicul Semănător care aruncă în lume semințele învățaturii sănătoase ale Evangheliei Sale, în scopul mântuirii neamului omenesc. După felul cum a fost înțeles cuvântul Său mântuitor, El, Marele Semănător, deosebește patru categorii de oameni, clasificați în funcție de interes, devotație și receptivitate. Pare dezamăgitor faptul că doar o pătrime din țarina cuvântătoare a fost preocupată de învățătura Sa dumnezeiască, de a aduce roada mult dorită de Domnul. Nici Semănătorul, nici sămânța nu au vreo vină pentru faptul că primele trei categorii nu au adus roadă, ci acele categorii de oameni care pentru varii motive au respins învățătura și lucrarea sfântă.

Prima categorie – sămânța căzută lângă drum – este a acelora care au simțurile dure, pervertite, a acelora care sunt ispițiți și cad de la prima ispită, a acelora dezinteresați de

spiritualitate și de cele sfinte, indiferenți, insensibili la cele duhovnicești, predați cu totul poftelor și plăcerilor trupești, angajați din oficiu ai diavolului.

A doua categorie – sămânța căzută pe piatră – este a acelora care la prima vedere sunt încantați de sublimitatea mesajului dumnezeiesc, dar nu au statornicie nici în înțelegerea lucrurilor, nici în lucrare, căci la vreme de încercare nu aplică cele învățate, ci părăsesc lupta duhovnicească înainte de a o începe.

A treia categorie – sămânța căzută între spini – reprezintă pe aceia care primesc cuvântul lui Dumnezeu, dar refuză preocupările duhovnicești în schimbul preocupărilor înrobitoare: bani, afaceri, funcții, deșertăciuni lumești.

A patra categorie – sămânța căzută pe pământ bun – este a acelora care sunt dispuși să facă loc Mântuitorului Hristos în inima lor, în viața lor, în centrul preocupărilor lor, a acelora dispuși să înfrunte toate ispitele și

încercările venite din partea diavolului, chiar să aibă disponibilitatea să-și dea viața pentru Hristos și Evanghelia Sa, așa cum au cumpănit lucrurile Sfinții Mucenici. Aceasta este categoria celor care cu „inimă curată și bună” aud cuvântul și aduc roadă. Rода reprezintă finalitatea pe care o urmărește Domnul, „care voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (I Timotei 2, 4). Ba chiar roada devine o condiție esențială pentru dobândirea Împărăției lui Dumnezeu: „Împărăția lui Dumnezeu se va lua de la voi și se va da neamului care va face roadele ei” (Matei 21, 43). Asemenea, marele Apostol Pavel evidențiază roada Duhului, galatenilor (Galateni 5, 22 – 23). Sfânta Ortodoxie îndeamnă permanent omul la efort și lucrare duhovnicească, pocăință, curățire și schimbarea vieții. Deci, cine trăiește Ortodoxia în cel mai autentic mod, aduce roadă și primește iertarea, mântuirea și Împărăția Cerurilor. ♦

Pr. Adrian Chiriță

SFINȚII MUCENICI NAZARIE, GHERVASIE, PROTASIE ȘI CHELSIE

Pentru Parohia Șerban Vodă ziua de 14 octombrie este una de mare sărbătoare: o prăznuim pe Sfânta Cuvioasă Parascheva de la Iași; ne amintim că moaștele Sfântului Luca al Crimeei și icoana sa au fost scoase din altar și așezate spre închinare duminică, 14 octombrie 2012; iar din anul 2017, când am primit de la Milano părțile din moaștele Sfinților Mucenici Nazarie, Ghervasie, Protasie și Chelsie, îi cinștim cu bucurie în această zi.

Cei patru mucenici au trăit în timpul lui Nero (54-68), aprig prigonitor al creștinilor.

Protasie și Ghervasie erau gemeni. Părinții lor, Vitalie și Valeria, buni creștini, locuiau în Mediolan. Predându-le și copiilor adevărul creștin, Vitalie și Valeria au parte de moarte mucenicească. Ghervasie și Protasie își împart averea săracilor și îi eliberează pe robi. Se retrag din lume și în casa lor se nevoiesc în post și rugăciune. Creștini fiind, sunt întemnițați și pătinesc mult pentru Hristos de la Anulin ighemonul. Cei doi sfinți mucenici și-au dat mai apoi sufletele în mâinile Domnului, Ghervasie fiind bătut cu vergi de plumb, iar lui Protasie tăindu-i-se capul. Trupurile lor au fost răpitate de Filip și de fiul său și au fost îngropate în casa lor.

Sfântul Nazarie a trăit la Roma, fiind vlăstarul unei familii romane bogate și evlavioase. Tatăl lui, Africanus, și mama lui, Perpetua, au fost aduși la adevărata credință de către Sfântul Apostol Petru. La vârsta de douăzeci de ani Nazarie părăsește Roma pentru a răspândi Evanghelia. Își cheltuie averea cu cei sărmani, ajutând pe cei ce pătimeau pentru Hristos și aduce la credința creștină pe mulți închinători la idoli, botezându-i. Ajunge și la Mediolan, unde face multă milostenie printre săraci și-i ajută pe cei care sufereau pentru Hristos. Mai mult, Sfântul Nazarie intră în temnițe, întărindu-i în credință pe mărturisitorii lui Hristos ținuti în lanțuri și chinuți. Printre ei îi află și pe Sfinții Ghervasie și Protasie. Între ei se naște o mare prietenie și se leagă să pătimească pentru Hristos până la sfârșit. Aflându-se de Sfântul Nazarie că și el este creștin, este închis și bătut, pentru că nu înceta a grăi cu îndrăzneală și a mostra păgânătatea stăpânitorului. Cu și mai multă mânie s-a pornit acesta împotriva Sfântului Nazarie, poruncind ca toți

să-l bată pe sfânt, apoi cu necinste să-l izgonească din cetate.

Într-o noapte i se arată în vedenie maica sa, poruncindu-i să meargă în Galia și acolo să se ostenească întru bunăvestirea lui Hristos. Sculându-se, el a mers în țara aceea după porunca mamei sale și, propovăduind pe Hristos, lumina cu lumina credinței popoarele acelea care erau în întuneric și în umbra morții.

Aflându-se într-o cetate ce se numea Melia, a luat un copil de trei ani, pe nume Chelsie, copilul unei femei credincioase și de neam bun, apoi l-a botezat și l-a crescut în dreapta credință. Și pruncul creștea cu anii și cu înțelegerea, umplându-se de dumnezeieștile daruri.

În propovăduirea lui, Sfântul Nazarie a întors multe cetăți la Hristos. Pentru aceasta cei doi sunt aruncați în temniță, urmând ca în următoarea zi să-i supună la diferite chinuri. Dar a doua zi, femeia stăpânitorului, impresionată de vârsta fragedă a lui Chelsie, îl roagă pe bărbatul ei să miluiască pe copil și să-l elibereze împreună cu învățătorul său, Nazarie. Și, astfel, cei doi au fost eliberați.

Sfinții s-au îndreptat apoi spre Trevira (azi Trier, Germania), predicând peste tot pe Hristos și disprețuind idolii. Au fost din nou închiși și duși la Roma. Din ordinul împăratului au fost audiați și apoi, drept pedeapsă, au fost aruncați într-un lac. S-au salvat însă ca prin minune de acolo. Continuându-și misiunea au ajuns la Milano, unde s-au reîntâlnit cu Sfinții Ghervasie și Protasie, care se pregăteau pentru ultima încercare a martirajului.

Iar Anulin, stăpânitorul, primind poruncă de la împărat, i-a scos din temniță pe Sfinții Nazarie și Chelsie, tăindu-le cu sabia cinstitele lor capete. Un credincios ia în taină sfintele lor moaște și le duce în casa sa. Atunci, fiica slăbănoagă a acestui

om, fiind la pat, este tămăduită pe loc, sculându-se sănătoasă. Stăpânul casei, cu toți ai lui, s-a bucurat și a îngropat în grădină trupurile mucenicilor.

Sfintele rămășițe ale mucenicilor Nazarie, Chelsie, Ghervasie și Protasie, ascunse sub țărâna pământului și de nimeni știute, au stat acolo până la venirea Sfântului Ambrozie, episcopul Mediolanului. Acesta, prin dumnezeiască descoperire, a aflat pe Ghervasie și pe Protasie în vremea împărăției lui Teodosie cel Mare, iar Nazarie și Chelsie au fost aflați în vremea împărăției lui Arcadie și a lui Onorie.

Moaștele Sfinților Ghervasie și Protasie au fost descoperite prin minune de către Sfântul Ambrozie. În timpul aducerii moaștelor și așezării în biserica centrală din Mediolanum (Milano), în ziua de 16 iunie 386, un orb și-a recăpătat vederea, iar demonii care își făcuseră lăcaș în câțiva demonizați au strigat că sfinții i-au pus la chinuri de nerăbdare. După câțiva ani, în 395, Sfântul Ambrozie a așezat în biserică și moaștele Sfinților Nazarie și Chelsie, care fuseseră îngropați într-o grădină din afara orașului.

(Foto: Icoana Sf. Cuv. Parascheva de la Biserica Șerban Vodă cu moaștele Sf. Mc. Protasie și Ghervasie – stânga, și moaștele Sf. Mc. Nazarie și Chelsie – dreapta) ❖

CUVIOASA PARASCHEVA, DARUL LUI DUMNEZEU PENTRU POPORUL ROMÂN

Cel mai mare pelerinaj din România are loc în aceste zile. Sute de mii de oameni se îndreaptă în fiecare an spre Iași de ziua Sf. Cuv. Parascheva. Nu este sfântă în țara noastră care să fi ieșit în întâmpinarea nevoilor atâtor milioane de oameni, de aceea la rând la cuvioasa mii de oameni povestesc întâlnirea lor cu Sfânta Parascheva, ajutorul pe care l-au primit și de ce vin să-i mulțumească. Nicio jertfă pentru a ajunge de ziua ei nu este prea mare, nicio bucurie nu depășește binecuvântarea pe care pelerinii o primesc de la ea.

Sfânta Parascheva cea Nouă este cinstită îndeosebi în România, Serbia, Grecia și Bulgaria. Sute de biserici din România sunt închinat ei.

Sfânta Parascheva s-a născut în Tracia, în prima jumătate a secolului al XI-lea, într-un sat numit Epivata, lângă Constantinopol, din părinți creștini greci, de neam bun și bogați. Aceștia și-au crescut copiii în credința creștină. Fratele ei, Eftimie, mai mare decât ea, s-a călugărit, ajungând episcopul Maditelor, iar după moartea lui s-a descoperit că la mormântul său se fac minuni și că acesta izvorăște mir.

Evlavioasă fiind, Parascheva mergea mereu la biserica Preacurtei Născătoare de Dumnezeu. Pe la 10 ani aude la biserică acest cuvânt al Evangheliei: „Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34) Aprinzându-se inima ei, a dorit să împlinească pe dată cuvântul Evangheliei și, ieșind din biserică, a întâlnit un sărac, căruia i-a dat toate hainele ei bogate, ea luându-le pe ale săracului. Acasă, văzând-o părinții ei, s-au mâniat și au bătut-o, ca să nu mai facă așa ceva. Însă ea nu a luat în seamă acestea, continuând să-i miluiască pe sărmăni.

Plecarea la mănăstire

La vârsta de 15 ani se închină la bisericile din Constantinopol, apoi se închinoviază la o mănăstire din Heraclea Pontului, unde petrece 5 ani în nevoință. Pleacă la Ierusalim, se închină la toate Locurile Sfinte și se retrage în aspră viață într-o mănăstire de maici din pustia Iordanului.

La 25 de ani părăsește mănăstirea, îndreptându-se spre casă, după ce un înger de lumină i-a spus: „Lasă pustiu și întoarce-te în patria ta, unde vei da trupul tău, iar sufletul tău se va duce cer alături de Mirele tău pe care L-ai iubit mai mult decât pe părinți, pe rude și toate bunurile din lume.” Se întoarce la Constantinopol și de acolo se spune că s-ar fi dus în Kallicrateia,

lângă Epivata, unde a trăit fără să fie recunoscută de cineva până la sfârșitul vieții. La 27 de ani Cuv. Parascheva și a încredințat sufletul în mâinile lui Hristos, iar trupul ei a fost îngropat aproape de mare, ca al unei străine.

Dumnezeu n-a lăsat-o ascunsă. Un marinar a murit pe o corabie și trupul i-a fost aruncat în mare. Valurile l-au adus la țărm, iar localnicii l-au înmormântat creștinește. Săpând deci o groapă, „aflară trupul Prea Cuvioasei Parascheva neputrezit și plin de mireasmă”, dar au pus alături trupul, urât mirositor, al marinarului.

În noaptea următoare, unuia dintre gropari i s-a arătat în vis o împărăteasă, șezând pe un scaun luminat și înconjurată de mulțime de îngeri. Un înger i-a zis: „Gheorghe, pentru ce n-ai socotit trupul Sf. Parascheva? Nu știți că Dumnezeu a iubit frumusețea ei și a vrut să o proslăvească pe pământ?”. Împărăteasa era Cuv. Parascheva și i-a poruncit să ia degrabă trupul ei și să-l așeze undeva, într-un loc de cinste. Aceeași vedenie a avut-o și o femeie credincioasă, Eftimia, într-aceiași chip și în aceeași noapte, și a doua zi amândoi au spus tuturor minunata întâmplare. Astfel, trupul neputrezit și înmiresmat al Sf. Parascheva a fost mutat în biserica Sf. Apostoli. Mulțimi de oameni veneau să se închine sfintelor sale moaște, după ce s-au dovedit făcătoare de minuni. Vestea despre minunile Cuvioasei ajunge la Constantinopol, iar Patriarhia Ecumenică găsește cu îndreptățire să o canonizeze.

Peregrinările moaștelor Cuvioasei Parascheva

După ce stă aproape 200 de ani în Epivata, țarul Ioan Asan al bulgarilor cere regelui latin al Constantinopolului moaștele sfintei. Acestea stau la Târnovo între 1235-1393. Baiazid ocupă ținuturile bulgarilor și Târnovo, Patriarhul Eftimie și preoții săi sunt alungați, iar moaștele ajung la Vidin, unde stau până în 1398, când turcii cuceresc și Vidinul. Se pare că moaștele sfintei au

fost dăruite domnitorului Mircea cel Bătrân, dar după bătălia de la Nicopole (1396), Baiazid I, mâniindu-se pe români pentru că se aliaseră cu principii europeni împotriva lui, a devastat Țara Românească, a luat înapoi moaștele sfintei și le-a dăruit Anghelinei, Kneaghina Serbiei, care le-a dus la Krušaveț. În anul 1402, fiul ei, Ștefan Lazarevici, le mută la Belgrad.

Dar în anul 1521, Suleiman Magnificul transformă Serbia în pașalâc turcesc, bisericile în geamii, iar multe lucruri de preț iau calea Istanbulului. Moaștele Sf. Parascheva ajung la Istanbul și poposesc în mai multe biserici, unele transformate în geamii în timp, ajungând în final în biserica Sf. Gheorghe din Fanar (1601), azi în sediul Patriarhiei Ecumenice.

În anul 1641, binecredinciosul domn Vasile Lupu al Moldovei plătește toate datoriile Patriarhiei din Constantinopol, iar patriarhul Partenie I (1639-1644), ca semn de recunoștință, îi oferă moaștele Cuv. Parascheva „pentru sfințirea și binecuvântarea aceluia loc al Bogdaniei (Țara Moldovei, n.n.)”, după cum se spune în „scrisoarea sinodicească”.

Racla este adusă pe mare, ajunge la Galați, apoi la Iași, unde este întâmpinată de domnitorul Vasile Lupu, de Mitropolitul Varlaam, de episcopii de Roman și Huși, de cler și credincioși. În ziua de 13 iunie 1641 cinstitele moaște sunt așezate în

biserica Măn. Sf. Trei Ierarhi, ctitoria domnitorului, unde stau până în 1884, când încep lucrările de restaurare a sfântului lăcaș, moaștele fiind mutate în paraclisul mănăstirii.

Dar în seara zilei de 26 decembrie 1888, după slujba Vecerniei, o lumânare lăsată aprinsă lângă racla de lemn aprinde sfeșnicul, iar acesta racla. A doua zi dimineața, autoritățile de stat și bisericești, preoții și credincioșii au constatat că cinstitele moaște au rămas neatinse! Adăpostite provizoriu în altarul paraclisului de la Măn. Sf. Trei Ierarhi sunt curând strămutate în noua Catedrală Mitropolitană din Iași. Aici se găsesc și astăzi, fiind cinstite de obștea dreptcredincioșilor moldoveni, care îi cer Sfintei Parascheva să mijlocească pentru ei înaintea tronului ceresc, cinstind-o cu multă evlavie, ca pe o adevărată ocrotitoare a Moldovei. Alături de Sf. Iosif cel Milostiv și Sf. Mărturisitoare Blandina de la Iași.

Sf. Parascheva și Sf. Paisie de la Sihăstria, împreună la sărbătoarea Moldovei

Un minunat articol al arhim. Mihail Daniliuc de pe doxologia.ro a reușit să surprindă atât de frumos cât de mult se aseamănă sfinții și cât de mult sunt legați de oameni prin iubire. Câteva fragmente din articol vă vor face să doriți mult să fiți printre pelerinii de la Iași.

„Sfânta Cuvioasa Parascheva primește și în acest an oaspeți, fiindcă bunul și marele duhovnic, Sfântul Cuvios Paisie de la Sihăstria, prin trupul său hăruit cu darul neputrezirii și al făcerii de minuni, a venit în cetatea Iașilor, ca împreună cu al Preamilostivei Maici să binecuvânteze poporul binecredincios. Ce lucrare minunată! Ca monah din marea lavră a Sihăstriei, Cuviosul Paisie se va fi îndreptat în existența sa pământească înspre Iașul cel vestit pentru a se închina sfintelor moaște ale Cuvioasei Parascheva și, iată, acum se alătură ei ca să-și reverse peste marea de pelerini belșug de har, pace și binecuvântare. Așadar, toamna aceasta cei doi sfinți se revăd!

Deși moaștele lor sunt pentru prima dată așezate alături, ei s-au întâlnit și înainte, în taina aceleiași iubiri față de Hristos, în aceeași rugăciune, în aceeași lepădare de sine. Veacurile îi despart, locurile unde au trăit se află departe unele de altele, dar Împărăția lui Dumnezeu i-a făcut contemporani. De aceea, sosirea Sfântului Cuvios Paisie de la Sihăstria la Sfânta Cuvioasă Parascheva poate fi

privită ca o întâlnire între două vieți care au rostit, fiecare în felul ei, același răspuns la chemarea lui Dumnezeu: „Iată, noi am lăsat toate și Ți-am urmat Ție” (Matei 19, 27).

Privite din afară, existențele lor par foarte diferite: Sfânta Parascheva aparține societății bizantine a veacului al XI-lea, pe când Sfântul Paisie a trăit aproape de zilele noastre, cunoscând frământările unui secol încercat de războaie, sărăcie, prigoană împotriva credinței. Sfânta Parascheva a ales de tânără înstrăinarea și nevoița, trecând prin Constantinopol, Heraclea Pontului și pustiul Iordanului, iar Sfântul Paisie de la Sihăstria a crescut în casa unor țărani credincioși din Stroiești Botoșanilor, intrând de tânăr în obștea Schitului Cozancea; de acolo, Dumnezeu l-a purtat către Sihăstria și Sihla din ținutul Neamțului. Ea a plecat departe de casă spre a se ascunde de lume; el s-a retras în liniștea pădurilor Moldovei. Și, totuși, amândoi au izbutit același lucru: să facă în inima lor loc cât mai mult lui Hristos.

Sfânta Parascheva a părăsit de tânără frumusețile trecătoare pământești, căutând frumusețea care nu apune, iar Sfântul Paisie, după aproape o mie de ani, avea să aleagă aceeași cale. Nu a dorit să fie cunoscut; dimpotrivă, întreaga lui viață a constituit o strădanie continuă de a se îndepărta de faima lumii pentru ca să-L vadă mai limpede pe Mântuitorul Hristos. Dar tocmai pe cei ce fug de slavă îi scoate Dumnezeu, uneori, la lumină: „Oricine se smerește pe sine se va înălța” (Luca 14, 11). Aici se întâlnesc cei doi sfinți: în smerenie. Sfânta Parascheva a renunțat la veșmintele bune, îmbrăcându-l pe cel sărac; Cuviosul Paisie și-a lepădat, la rându-i, voia, luând haina smereniei și a ascultării. Ea a plecat spre pustie, el a căutat liniștea mănăstirii; ea s-a ferit de oameni, el a vorbit puțin, dar s-a rugat mult pentru toți. Dar niciunul nu s-a însingurat deplin, deoarece adevărata retragere a monahului din societate nu-l desparte de aproapele său, ci îl

face mai încăpător pentru durerile acestuia, iar lumea o poartă în rugăciune, binecuvântând-o prin nevoiță și priveghere.

Cred că tocmai de aici izvorăște asemănarea dintre cei doi mari sfinți, în setea de rugăciune adâncă și smerită: Cuvioasa Parascheva s-a rugat în singurătatea pustiei, iar Sfântul Paisie, în liniștea munților Moldovei. Glasul amândurora s-a prefăcut în iubire pentru oameni, căci aceasta este una dintre tainele sfințeniei: cu cât credinciosul se apropie mai mult de Dumnezeu, cu atât începe să audă mai limpede suspinul aproapelui. De aceea, marele duhovnic al Sihăstriei nu despărtea rugăciunea de milă căci, neavând bunuri materiale, se oferea pe sine și nevoița sa celor ce îi cereau un sfat, o rugăciune.

Împreună, cei doi sfinți, binecuvântând miile de pelerini la preafrumosul hram al Iașilor, ne învață să iubim, să căutăm tăcerea și liniștirea atât de trebuitoare în lumea polarizată în care trăim și în care suntem înconjurați de noian de cuvinte, dar însetați de Cuvântul lui Dumnezeu.” ♦

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 11-18 OCTOMBRIE 2026

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 11.10	08⁰⁰-12⁰⁰	Duminica a 21-a după Rusalii (a Sfinților Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Marți 13.10	17⁰⁰-19⁰⁰	Vecernie, Litie, Acatist
Miercuri 14.10	08⁰⁰-12⁰⁰ 13³⁰-18³⁰	†) Sf. Cuv. Parascheva de la Iași - Utrenia, Sfânta Liturghie Sfântul Maslu;
Vineri 16.10	07³⁰-09³⁰ 17⁰⁰-20⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Litie, Acatist, Molitfele Sf. Vasile cel Mare, ale Sf. Ioan Gură de Aur și ale Sf. Ciprian
Sâmbătă 17.10	07⁰⁰-09³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 18.10	08⁰⁰-12⁰⁰	Duminica a 20-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain) Utrenia, Sfânta Liturghie